

Per "Vida Nova"

En el darrer nombre d'aquest periòdic va apareixer un article titolat «Les esquerres espanyoles i Catalunya» article el qual necessitem fer una aclaració contundent, perquè es veu que 'ls que l' escriuen o no tenen gaire memoria, o gasten molt mala fé.

Segons l' articulista (que no se qui és) el miting de Belles Arts va ésser un contrasentit car s' esperava d' ell una afirmació per part dels elements que hi varen pendre part, que servís com a mínim de programa per a regir l' estat espanyol en cas d' arribar a pendre les riendes del govern...

Trobo molt estrany que l' articulista ens surti amb aqueixa pata de gall, car es veu verament que no s' entera no mes de lo que vol. El miting de Belles Arts, no va ésser per a fixar un programa, sinó per explicar al poble el perquè de la retirada dels parlamentaris del congrés espanyol i aixó o van complir dignament i cap dels assistents esperava altra cosa, només qu' el redactor de «Vida Nova» qu' es veu que ignora qu' els socialistes espanyols tenen per programa el fixat precisament per l' Internacional, com els republicans tenen definit el seu programa cada un d' ells d' una manera contundent, i si ell no en sab res, nosaltres estém disposats a reguesir del Sr. Cambó que us dongui còpia dels documents firmats per ell en aquelles jornades de memorable historia de 1917, que li varen servir per arribar allí ahont es.

Lo que l' articulista deplora, no es precisament la falta d' exposició d' un programa, sinó, les estridencies del miting al posar al corrent al poble les males arts dels homes de la Lliga per arribar a fer ministres. Lo que deplora, aquest senyor no es qu' en Domingo no parlés en català, perquè saveu que ho va fer perquè tots els diferents individus que van assistir al grandió acte l' entenguessin i no pot sentir-ho perquè ells, els homes de la Lliga que no han tingut en compte res del seu programa politic, res del seu programa regional, res de la seva parla, res de Catalunya no tenen dret a jutjar a ningú mentres primer no jutjin als traidors del poblé en 1917.

P. ARBOIX SALAMÍ.

Calella 4 Agost 1918.

A una señorita veraneante

Te vi por vez primera
sentada junto al mar
con tu madre a la vera
queriéndote guardar.

La pobre es tan sencilla
y tontucia a la vez,
que teme que en la orilla
pueda picarte un pez.

¿Picarte a ti un besugo
o una sardina fiera?
No fuera tan tarugo
que se lo permitiera.

Oculto yo vigilo
tu figura divina
pues me tienes en vilo
detrás de una trañina.

No temas a las olas
ni al negro monstruo alado
aunque tenga cien colas
que yo estoy a tu lado.

Ya puedes prepararte,
decidete y al baño;
que yo aquí e de esperarte
aunque tardes un año.

¡Oh! por fin ha escuchado
mis pajabras de amor
y mira hacia este lado
buscando el bañador.

Ya juega con la arena
no sabiendo que hacer...
va a levantarse... ¡Ay nena
que cosas voy a ver!

Ya sus manenitas moja
en las aguas de plata.
Ya se levanta... ¡Es coja!
¡Rediez, que mala pata!

JOTA

CAPRICHIO

¿De qué sirve, ojos serenos,
que no me mireis, jamás?
De que yo padezca más,
mas no de que os quiera menos.

Si el que con gusto moría,
quereis que rabiando muera,
aunque mudeis la manera,
firme está en la fantasía;
de ira y de gracia llenos,
dais, por un mismo compás,
el mal de menos a más,
y el favor de más a menos.

Si por matar al amigo,
no podeis ser alabados,
y os queréis ver disculpados
con todo el mundo y conmigo,
cuando huya de sus senos
el alma triste además
miradme, y no pido más,
mas tampoco pido menos.

LUIS PUJALS

Malgrat -7-8-1918.

LITERARIES

Dels jardins de Versailles

Vos recordéu, Senyora
el jorn d' encantament
que va portar nos l' hora
d' amor i anyorament...

Que prompte que passáren
les hores d' aqueil dia;
mos llavis mormoráren
amor, senyora mía.

Mes vos, varéu deixar-me
potser mitj mustigada
i jo, sol vaig quedar me
amb l' ànima lassada.

Mes al marxar, dexáreu
caure, un petit mocador,
pot ser vos no pensáreu
donar me un grat recort.

Que aquest cor que us anyora
en jorns de solitud,
lo mocador, senyora
aspira amb beatitut.

De vos, encisadora
de vos i aquell amor,
tant sols, servo en bòn-hora
aqueil blanc mocador;
qu' em recorda les tardes
—Crepuscle vermellós—
en que jo, a frec de galta
us vaig parlar de amor...

No hu recordet, senyora
com cantava mon cor?

DANIEL FORNS I CARRERAS

Barcelona i Juny del 1918

HUMANITAT

(PETIT POEMA)

Obrim l' historia d' aquesta vella familia i trobém, odis, revenjes, rencúnies, asesinats, fraticidis, lluites, guerres, bombardejios, robot, fam, pestes, terratremols, invasions, colonisacions, esclaus, tirants, jons, incendis, martiris, crims, ruines, sang, abarricions... etz... etz... Tot una tirallonga de taques negres, mes negres que la sutxa que fant de l' humanitat un niu d' escorçons verinosos.

*
*
*

Han passat dos mil anys, com un moment, i si torném obrir el llibre de l' historia, si reflexioném sobre l' estat present ¿que trobarém de nou que no sia molt vell en el nostre estat de coses?...

Res o casi res, fora que sia en el ordre de progrés material o sian invents i engins, molts d' ells per destruir aquesta mateixa humanitat.

*
*

Detrás d' aquestos vindrán dos mil anys mes, com un moment, i allavors els que 'l mon sian, si sobre el mon ja hi queden homes... ¿que dirán de nosaltres i dels nostres jorns?...

Jo no se capir que poden dir de bo i de nostra falsa civilització prenyada d' odis, rencúnies i abominacions. ¡Pobres de nosaltres com ens tractarán, qui 'n judici mes dur ens tirarán en cara! ¡Esgarrifem se!

*
*
*

Vella humanitat, boja humanitat, xorca humanitat... ¿que has fet del teu judici, es que per ventura n' has tingut tu mai?... Tapem-se d' ulls, cubrimse de dol, i colguen se deu canes sota terra que la vergonya ens mata.

¿Es que hi ha vergonya, sentit comú, caritat i fraternitat entre els homes?...

Una veu fonament pregona fosca i negre, mateix que fos de dins la goia de la mort sortida ens diu:

—Miserable, criminal humanitat, quantes voltes Deu mateix deu haver-se arrepentit de haber-te criat...

¿Qui sab?...

EMILI PASCUAL D' AMIGO.

Torre Blanca (Bruch), 1918.

POLITQUES

En el grandió miting de Belles Arts se sentaren a la tribuna de la premsa com a representació i adhesió de GERMANOR en tant extraordinari acte, els companys Pere Gispert i Josep Rovira.

Per trovar ho ja Strasat ens absteném de fer-ne comentaris e informació de tant gloriós acte.

El primer del mes actual se compli el primer aniversari de la mort dels grans patricis En Enric Prat de la Riba i en Eduardo Calvet i Pintó, l' un el seny ordenador de catalunya, l' altre un capdill de l' esquerra, l' ex diputat d' aquest districte.

No volém repartir les biografies que 'ls hi dedicàrem l' any passat. Mirém el present i... ¡quanta falta no fan!

Callém sobres els nostres moviments politics perquè quant se treballa molt se diu que se parla poc i precisament ens trobém en aquest cas.

Publicacions rebudes

En nombre 275 de «Lectura Popular» dedicada a la culta escriptora Sara Llorens, esposa de nostre volgut col·laborador i amic En Manel Serra i Moret.

«La Novela Nova» amb la aplaudida comedia «¿Enyorada Solitud!» del brillant i popular escriptor En Prudenci Bertrana.

En A. Causadíes ha tingut la delicadesa d' enviar-nos un altre joguina en un acte titulada «L' atac d' epilèpsia», que 'n franquesa si l' última que 'ns enviá mereix nostre aplauso aquesta mereix al nostre modest criteri, la desprobació.

NOVES I COMENTARIS

Com els anys anteriors a tingut lloc la arribada en nostre vila de una de las colonies escolars que al patrocini del Ajuntament de la ciutat comptal se expedeixen en diverses poblacions per que 'ls infants barcelonins puguin fruir d' un saludable veraneig.

La colonia expedida a Malgrat arribá en aquesta el prop passat Diumenge al tren de las deu, siguent rebuda per el Batllé i altres autoritats aixins com per bastant públic.

La colonia que 's de nenes, cantant se dirigi al colegit de les Hermanes Carmelites ont se ostage; a la Directora d' aquesta colonia Doña Felisa Davalillo i l' auxiliar Doña Encarnació Masot junt a las simpátiques nenes el seu comando els hi desitjém una felissa estada en aquesta vila.

A mort a Buenos Aires En Felix Rosell i Arábí, germá de nostre particular amic Ricardo.

També ha deixat d' existir el casi centenari i conegut manyá d' aquesta vila En Miguel Tenas.

Rebin llurs families el nostre mes sentit pésam.

Diumenge forem honorats per la visita del Orfeó Mataroní que dirigeix Ms. Josep Molé, tinguent